

kassen. I saadanne Affærer kan man jo regne paa højst forskellige Maader, men jeg synes, at naar der kom et Overskud udover de 6 pCt., kunde Staten passende faa Halvdelen, da den giver Nationalbanken et saa udstrakt Privilegium, som den faar ved denne lille Lov.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 10, hvorefter Regeringens Tilladelse skal indhentes for hver 10 Mill. Kr., som Banken vil udstede i ny Sedler, sagde den højtærede Minister, at efter hvad man hidtil har erfaret med Hensyn til Nationalbankens Virksomhed, kan man have Tillid til Banken og behøver ikke at nære nogen som helst Frygt for, at den vil misbruge den. Der er dog den Omstændighed at bemærke, at medens Nationalbankens Repræsentantskab endnu supplerer sig selv, og Aktionærernes Indflydelse derfor er ganske minimal, om de i det hele have nogen, bliver Forholdet et andet, naar de efter dette Lovforslag, ud af deres Midte skulle vælge Repræsentantskabet, som atter vælger den Del af Direktionen, som det tilkommer Aktionærerne at vælge. Nationalbankens Virksomhed faar fremtidig et helt andet Grundlag. Derfor kan man ikke betragte det som givet, at hvad der hidtil er passeret, altid vil passere i Fremtiden. Jeg henviser til § 7, Nr. 7, som jeg før citerede. Den absolute Tillid til Banken har den højtærede Minister jo ikke. Der staar nemlig i Nr. 7, at hvis der nogen Sinde imod Forventning skulde vise sig nogen Afvigelse i det normerede Forhold for Funderingen af Bankens Sedler, skal Direktionen i Løbet af saa og saa lang Tid bringe det i Orden. Denne Passus tyder ikke paa nogen absolut Tillid; den forudsætter, at der kan ske noget galt, idet Banken udsteder flere Sedler, end den egentlig er berettiget til at udstede. Men der staar ikke i hele Lovforslaget noget om, hvad der saa skal ske. Den skal bringe det i Orden, men hvis den ikke gør det, hvad saa? Naar man kommer ind i ny Forhold, maa man have en Regulator for, hvorledes denne ubegrænsede Ret til Udstedelse af Sedler, som Banken faar, skal benyttes.

Den højtærede Minister mente, at Forholdet 125 til 100 var et tilstrækkeligt betryggende Forhold mellem Aktiver og Sedler. Det er en Skønssag; jeg har til Støtte for Forholdet 150 til 100 anført, at naar man tillader Banken at have en betydelig mindre Guldbeholdning til Dækning af sine Sedler end tidligere, er der ingen Grund til at sige: Papirbeholdnin-

gen behøver heller ikke at være saa stor. Jeg synes ikke, man behøver at give den ene Tilladelse, naar man giver den anden. Man kan godt sige, at med Hensyn til Dækning af de saakaldte udækkede Sedler maa Forholdet være mindst det samme som hidtil.

Den højtærede Minister frygtede for, at naar Rigsdagen skulde vælge Medlemmer af Repræsentantskabet, vilde det politiske Hensyn gøre sig gældende, alt efter det Flertal, der er i Rigsdagen. Denne Indvending synes mig ganske uholdbar, thi man har jo Erfaringer andre Steder fra. I Sverige er Statsbanken i Hundreder af Aar bleven bestyret af Rigsdagen, og den er, efterhaanden som Bankvæsenet har udviklet sig, stadig gaaet frem i Soliditet og Styrke. I Norge har Stortinget valgt hele Repræsentantskabet. Vi tillade os kun at foreslaa, at Rigsdagen skal vælge en Del af Repræsentantskabet. Og derfor behøver man efter Erfaringerne fra andre Lande ikke at nære nogen Frygt. Det medfører tværtimod det store Gode, at den store Befolknings Interesser derved repræsenteres, medens efter Forslaget kun Aktionærernes Interesser ere repræsenterede i Repræsentantskabet, hvad der ikke forekommer mig betryggende, naar der er Tale om en Anstalt som Nationalbanken.

Det samme gælder Medlemmer af Direktionen. Den højtærede Minister fandt, at det var nok, naar Staten har en Kommissær, et Medlem af Direktionen, og saa Finansministeren til Tider har Sæde i den. At dette ikke er tilstrækkeligt, har jeg allerede motiveret. Naar man ved en Afstemning over, hvad der skal ske, ikke kan blive enig, skal man blive ved det gamle, siger den højtærede Minister. Ja, det er den almindelige Regel, men kan det gaa an at anvende den under de Forhold, der her kunne indtræde? Det er et Stagnationsprincip, men Banken maa netop være indrettet saaledes, at naar der paa kræves noget nyt, maa dets Gennemførelse nøje undersøges, og de Krav, der bør stilles fra det offentlige Side, bør kunne gøres gældende, og deriblandt er dette Krav, at det ny kan gennemføres. Ellers bliver man staaende ved det gamle, som maaske er forældet og højst forkasteligt. Forholdet skal være saaledes, at man til enhver Tid kan faa det frem, som man anser for det bedste.

Ministeren begrundede sit Standpunkt til Ændringsforslag Nr. 17 dermed, at der var tilstrækkeligt handelskyndige Direk-